

[Ninn-Hansen.]

grunden for denne debat, må jeg sige til den højtærede statsminister, at selv om der har været spionagesager i andre lande — og det ved også jeg der har været — er det jo ikke ganske sikkert, at der har været en tilsvarende baggrund for dem, at der har været sådanne tilsvarende omstændigheder ved udnævnelsen af de pågældende embedsmænd i de lande, den højtærede statsminister nævnte.

Den højtærede statsminister var inde på spørgsmålet om behandlingen af retssagen for åbne eller lukkede døre, og han sagde, at det, han havde sagt, er rigtigt. Ja, det er jeg ikke lige så sikker på som den højtærede statsminister, men han kan måske ikke vide andet, end at det, han sagde, var rigtigt. Han sagde — og jeg bliver nødsaget til at gentage det — at da forsvareren bestemte sig til at anmode om åbne døre, var regeringen og udenrigsministeriet straks indstillet på, at dette ønske burde imødekommes. Ja men den højtærede statsminister ved jo, at det er den højtærede justitsminister — der ikke har villet tage ordet her i dag endnu — der er anklagemyndighedens øverste chef; men når så denne anklagemyndighed, efter at forsvareren havde begæret dørene åbnet, lader sagen indgå til byretsbehandling, afventer en kendelse — idet anklagemyndigheden har påstået lukkede døre — og straks appellerer denne kendelse, ja, så ser det i hvert fald ikke ud — hvis den højtærede statsminister har haft kendskab til anklagemyndighedens påstand — som om det, den højtærede statsminister sagde, kan være helt rigtigt. Men selvfølgelig går jeg da ud fra, at den højtærede statsminister har sagt det i fuldstændig god tro. Det er også derfor, jeg anmoder den højtærede justitsminister om at tage ordet vedrørende dette spørgsmål.

Hvad cosmiceringen angår, kan jeg i øvrigt henvide til det ærede medlem hr. Henry Christensens bemærkninger og spørgsmål. Jeg går ud fra som givet, at man ikke giver en embedsmand adgang til de allermest hemmelige dokumenter, blot fordi han beklæder en bestemt stilling, men at man foretager undersøgelser vedrørende hans forhold, forinden man giver den pågældende adgang til disse dokumenter. Som det

er blevet påpeget, gik der jo 2 år mellem det tidspunkt, hr. Blechingberg blev assisterende afdelingschef, og til bestemmelsen blev truffet den 25. oktober 1955 om, at han skulle have adgang til disse hemmelige dokumenter.

Vedrørende de øvrige spørgsmål, jeg har stillet, fik vi nu at vide af den højtærede statsminister, at han ikke havde fuldt kendskab til de akter, der forelå i det personlige charteque. Måske kan derfor netop dette have interesse. Der er jo ikke nogen, der har ønske om at angribe den højtærede statsminister for noget eller gøre ham ansvarlig for noget, han er uskyldig i. Netop derfor kan det have interesse at vide, hvilke dele af det, der indgår i hr. Blechingbergs charteque i udenrigsministeriet, der har været forevist den højtærede statsminister.

Den højtærede statsminister har været inde på, at man egentlig ikke havde hørt meget om hr. Blechingbergs økonomiske forhold i 1956, andet end at disse økonomiske forhold havde forbedret sig. Jeg mener at erindre fra den retssag, som vi har læst om i aviserne, at der har været noget fremme om skatteforhold. Den højtærede statsminister sagde, at hvis man skulle have virkeligt kendskab til dette, skulle man jo have haft en tjenestemandssag. Ja men hvis det var sådan, at Blechingberg ikke havde betalt sine skatter og der havde fundet løntilbageholdelse sted, havde man dog mulighed for i udenrigsministeriet at få et vist kendskab til, at hans økonomi var — det har man vel lov til at sige i denne sag — noget anstrengt, og at man af den grund kunne føle sig tilskyndet til at være særlig opmærksom. Derfor vil jeg gerne spørge den højtærede statsminister, om der forelå noget sådant i 1956.

Jeg tror endvidere, det har stor interesse at få at vide, hvad udenrigsministeriet har sagt om faren for spionage. Den højtærede statsminister sagde, at der var holdt foredrag om det, og at der sikkert var givet anvisning på, hvordan man skulle passe på agenter fra fremmede magter. Jeg kan ikke tro, at man har nøjedes hermed, jeg kan ikke tænke mig andet, end at man må have givet instruktion til udenrigsministeriets embedsmænd og ambassaderne herom. Jeg må gå ud fra, at man har gjort det, og jeg